

קאוועל (פ' וואליון). (ציון לנפש נדיב). אבדה גדולה אבדה לעדתנו במות עליה הגביר הנדיב הישיש ה"ר יעקב אהרן ב"ר שניאור זלמן ענטין ז"ל ביום ג' י"ז טבת העבר. המנוח היה זקן העדה ופארה, ראש וראשון לכל דבר שבצדקה, ירא שמים והולך תמים את כל איש. לכו היה רוחב כפתחו של אולם להיטיב לרל ולחליץ אביון מעניו, וידו פתוחה לכל פושט יד. בכל עניני הצדקה של צרכי העיר היתה נדבתו הראשונה ביד נדיבה, ובמאזנים נשאה יחד את כל נדבות שאר גבירי העיר. ביתו היה פתוח תמיד לכל עני וקשה יום ויהיו עניים בני ביתו. מעולם לא אכל פתו לבדו מבלי שיאכלו עניים על שלחנו, וכרוב לעשרו (חצי מיליון רו"ב) לא גאה לבכו ויהי ענו ושפל רוח, ויקבל בסבר פנים יפות כל עני דורש עזרתו; יתומות עניות רבות הכניס לחופה, אלמנות לא שלח ריקס וידאג לכלכלתן ולשלומן. על אורחיו הרבים פקח תמיד עין לכל יכאיוסם משרתי ביתו, להאכילם ולהשקותם לכל יגרע חלקם מחלקו הוא. עוד בליל ש"ק טרם יפיל על ערשו, התכונן כי יפקד מקום אחד העניים מאוכלי שלחנו מדי שבת בשבתו וישאל פעמים אחדות על סבת העדרו ויצטער מאד.

בכל עסקיו הגדולים נשא ונתן כאכזבה זיעש לו שם בישרת לבו ותמתו בין כל השרים הגדולים ובכל אשר פנה הצליח. המנוח היה אוהב עמו בכל לב ונפש, וארץ הקדושה היתה תאומת נפשו ויערג תמיד להשהקע שמה וישלח מדי שנה בשנה בסף רב לכל מיסרי הצדקה אשר שם. הוא דאג להפועלים העכרים לתת להם מקום להשתכר והיה שקוע תמיד בכנין בלי כל תועלת לעצמו אך למען ימצאו פועלים עברים עבודה אצלו, ולא לחנם יאנו ויאבלו כל בעלי המלאכות בעירנו עתה על מותו: "מי יהן לנו עבודה אם ר' יעקב אהרן אינגו" נשמעו ספי פועלים רבים בעת הליות המת.

אנשי העיר ירעו להוקיר את המנוח בהיו, ועתה במותו חלקו לו כבוד גדול; הסוהריהם עזבו עסקיהם ומסחריהם הפועלים שבתו מסלאכתם, ההנויות סוגרו והמלמדים יצאו מסחריהם, וכולם כאיש אחד באו לגפול החסד האחרון עם המנוח הנכבד. סדר ההלויה נערך במשטר גאה מאד; חניכי בית הספר "משכיל אל דל" וסוריהם הלכו לפני המטה, אחריהם תלמידי הת"ת ומלמדיהם, ובקול מעורר אבל קראו: "צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו". המטה נשאה בכתף ע"י טובי העיר ונכבדיה, ואחריה אדם רב גמשך, והאורחה השתרעה לארך שתי וויערסט. הלויה בתמון רב כזה לא יזכרו גם הוקנים שבעיר, גם נוצרים רבים נהרו אחרי מטת המנוח שבאו לחלק לו הכבוד האחרון ושר העיר לזהו עד בית מועד לכל חי, ויתמהמה שם עד אשר נסתם הגולל. הראב"ד הספידו שלש פעמים בדברים יוצאים מן הלב ויספר בשבתו של המנוח ויתאר את גודל ערך האבדה שאינה חוזרת שאבדה לעדתנו וכל העם געה בכביה.

בן שבעים ושבע שנה היה המנוח במותו ויקבר בשיבת
טובה, וישאר אחריו בנים ובנות, גם בני שלשים ובני
רבעים ראה על ברכיו, ועל כלם השאיר שם טוב אשר לא
מהרה ישכח מלב יודעיו. על מותו יתאבלו רבים וביחוד
העניים והאביונים אשר המנוח היה תומכם בסתר כפי שמספרים
עתה אחרי מותו. ינחם ה' כל המתאבלים עליו ומחה דמעה
מעל כל פנים, ימתקו להמנוח רגבי עפרו ותגצב"ה.
אחד מסוקירי המנוח בחייו ובמותו העניך געללער.